

Πώς η γνωριμία με τον Γέροντα Μωυσή μου άλλαξε τη ζωή

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Του Δημήτρη Σωτηρόπουλου.

Τις πρωινές ώρες της 1ης Ιουνίου 2014, μαθεύτηκε το νέο της Κοίμησης του Γέροντος Μωυσέως Αγιορείτου. Τα συναισθήματα που γεννιούνται σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι ανάμεικτα: Από τη μια λύπη για τον επίγειο αποχωρισμό μας με τον Γέροντα, από την άλλη χαρά για την ελπίδα της επουράνιας κατάταξής του «μετά των Αγίων».

Γνώρισα τον Γέροντα, όπως πολύς ακόμα κόσμος, αρχικά από τα βιβλία και τα άρθρα του κι έπειτα από τις ομιλίες του. Εξαρχής ο λόγος του με ανέπαυε, μου έδινε κουράγιο και κίνητρα στη ζωή. Ήταν απλός, να συνάμα βαθυστόχαστος. Ουσιώδης, αλλά όχι κουραστικός. Χωρίς το παραμικρό ίχνος έπαρσης και εγωισμού, μα με πραγματικό ενδιαφέρον για τον πονεμένο συνάνθρωπο.

Το 2010, έχοντας εκδώσει τα πρώτα μου βιβλία για το Περιβόλι της Παναγίας («Άγιον Όρος - Ευλογία Κυρίου και Έλεος» και «Αγιορείτικο Προσκύνημα»), αποφάσισα να του τα στείλω τιμής ένεκεν. Ήθελα να μάθω τη γνώμη του γι' αυτά,

τόσο ως Αγιορείτη όσο και ως συγγραφέα. Μου απάντησε σχεδόν αμέσως και από τότε αρχίσαμε να έχουμε τηλεφωνική (κυρίως) επικοινωνία.

Τον επισκέφθηκα για πρώτη φορά από κοντά στο Κελλί του κοντά στις Καρυές, τον Ιανουάριο του 2012. Εκεί είχαμε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για πολλά θέματα και πραγματικά εντυπωσιάστηκα από την απλότητα και αμεσότητα του Γέροντα. Η αγωνία του για το παρόν και μέλλον αυτού του τόπου και κυρίως της νεολαίας, ήταν έκδηλη. Στη μία ώρα που κράτησε εκείνη η συνάντηση, πήρα μεγάλη ψυχική δύναμη από τα λόγια παρηγορίας του π. Μωυσή κι έφυγα αποφασισμένος για τον δύσκολο αγώνα της καθημερινότητας.

Την περίοδο εκείνη, είχα έντονες αμφιβολίες για το αν πρέπει να συνεχίσω ή όχι την έκδοση βιβλίων για το Άγιον Όρος και τα Μοναστήρια γενικότερα. Ο Γέροντας με ενθάρρυνε και μου συμπαραστάθηκε, λες και με ήξερε χρόνια. Όταν του ζήτησα να γράψει τον Πρόλογο για το υπό έκδοση βιβλίο μου «Σταλαγματιές Αγιορείτικες, Προσκυνητών Αναμνήσεις» όχι μόνο δέχτηκε, αλλά ζήτησε να δει ένα προσχέδιο του βιβλίου. Του έστειλα, πιστεύοντας πως το θέλει για να γράψει τον σχετικό Πρόλογο. Έμεινα έκπληκτος όταν μου έστειλε σε επιστολή του και τον Πρόλογο και το προσχέδιο με διορθώσεις σε εκφραστικά λάθη, ακόμα και στο πολυτονικό! Σημειωτέον πως το βιβλίο ήταν πάνω από 200 σελίδες, που ο Γέροντας κάθησε και τις είδε μία προς μία.

Από τότε, μιλούσα πιο συχνά και ανυπομονούσα να τον δω στο Άγιον Όρος. Αυτό έγινε τον Ιανουάριο του 2013, οπότε δέχτηκε να συμμετάσχει και στο ντοκιμαντέρ «Χριστουγεννιάτικο Προσκύνημα στο Άγιον Όρος», μιλώντας για τις διαφορές του Εορτασμού των Χριστουγέννων ανάμεσα στο Περιβόλι της Παναγίας και τον έξω κόσμο:

Εκείνη η συνάντηση, έμελε να είναι η τελευταία μας. Ο Γέροντας ήταν κουρασμένος και καταπονημένος από την ασθένεια, **αλλά παρά όλα αυτά προσφέρθηκε να μας πάει ο ίδιος με το αγροτικό αυτοκίνητο που είχε το Κελλί μέχρι τις Καρυές** (μια ανηφορική απόσταση περίπου μισή ώρα με τα πόδια), προκειμένου να είμαστε στην ώρα μας και να μην χάσουμε το λεωφορειάκι για τον επόμενο προορισμό μας, τη Μονή Βατοπαιδίου.

Προσπάθησα να τον ξαναδώ τους επόμενους μήνες, αλλά όποτε πήγαινα στο Όρος εκείνος τύχαινε να είναι έξω είτε για συνέδριο, είτε για ομιλία, είτε για επισκέψεις σε γιατρούς, καθώς η υγεία του είχε επιβαρυνθεί. Επικοινωνήσαμε για τελευταία φορά μέσω επιστολών, όταν του έστειλα το νέο μου βιβλίο «Μοναστήρια κι Εκκλησιές της Πελοποννήσου»: Στην απάντησή του με ημερομηνία 15 Νοεμβρίου 2013, έγραφε πως αισθάνεται καλύτερα κι έτσι μπόρεσε να επιστρέψει στην αγαπημένη του Καλύβη Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, της Ιεράς Σκήτης Αγίου Παντελεήμονος - Κουτλουμουσίου. Λίγο αργότερα, βγήκε από το Άγιον Όρος για

τελευταία φορά με κατεύθυνση αρχικά την Θεσσαλονίκη κι έπειτα την Καστοριά, όπου και εκοιμήθη.

Η γνωριμία μου με τον Γέροντα Μωυσή ήταν σύντομη, αλλά ουσιαστική. Με βοήθησε να καταλάβω πολλά πράγματα για τον πραγματικό σκοπό της ζωής. Παράλληλα, ως συγγραφέας δεκάδων βιβλίων και άρθρων, μου έδωσε πολύτιμες συμβουλές για τα πρώτα, δειλά βήματά μου στον χώρο του βιβλίου.

Αυτές τις παραινέσεις, δεν θα τις ξεχάσω ποτέ. Όπως δεν θα ξεχάσω και την γλυκύτητα των λόγων του, την ιλαρότητα του προσώπου του και το αγαθό ενδιαφέρον του, κάθε φορά που επικοινωνούσαμε.

Γέροντα, την Ευχή σου και τις Πρεσβείες σου στον Κύριο να έχουμε...!

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr